

így keresztezve történéseket
s véget érnek ha látom
hány végkifejlet kezdete lebeg
e benti mozivásznon

kínzóbban mint a nem nyugvó harag
koszorúban a tüske
mint háromszor egy éjszaka alatt
tagadó szem ezüstje

ami hajnalig háromszor veti
zárt szememre az árnyat
egy függő színpad fals színészei
nekem komédiáznak

Mező Ferenc

HALKAN

Őszi

Mint gyalult fémforgács csíkok
bezuhognak a gangos udvarra
az őszi eső szürke szalagjai,
a kivérzett Nap-
korong a szennyes
felhőbe merül,
konvektor kattan,
haldoklunk halkan,
lassan, észrevétlenül.

Csúfak és gonoszok

Mindegyik akar tőlem valamit:
egy szál cigit, kétszáz forintot;
hogyan értsem meg, és egy kört is
fizessenek; ezt olvassam el, mondjak
véleményt, hogyan lehetne írni;
örök hűséget, iskolatáskát és
etetőszéket az ő gyerekének,
s hogy lássam be, félrekrúrt,

mert szerelmes lett nagyon;
csak annyit kér, hogy vegyek
neki hazafelé egy villamosjegyet;
és jön még az Isten is, hogy
szeressem embertársaimat,
mint önmagamat,
de annál jobban őt,
ja, még magam előtt,
holott nem is ismerem,
sorsosaimat meg igen, igen,
ezért ugyancsak gyarlón
– egyikünket se.

Inkább szeressen
engem a Halál:
ne legyek már,
csak azt akarja,
s karcsú karja
hálásan öleljen.

Maszkabál

Mit ér egy arc, ha nem
kölyökarc már,
mit ér egy arc, ha nem
szoborarc még,
mit ér egy szoborarc,
ha gyalázták, leöntötték,
mit ér az érc, mit ér az arc,
ha már öregotthoni, ócskavastelepi
porladó, olvadó hulladék,
mit ér az élet, az e világra
ítélt túl ragyogó hívság?
Ki tudja már, hogy hívták...?

Juhé, a kerek kölyökarcok,
mint eső után a gombák!